

„Kirsty ismét megcsinálta!
Nagyszerű szerelmi történetet hozott nekünk!”
– *Chicks Looking For A Book Fix*

Enjoying
THE CHASE

a nőcsábász

fine
selection

KIRSTY MOSELEY

KIRSTY MOSELEY

Enjoying
THE CHASE

a nőcsábász

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

*A könyvet húgomnak, Toninak ajánlom,
akinek a neve feltűnik a könyvben.
Ennek az az oka, hogy Rosie-t is szerettem volna
megajándékozni egy olyan nagyszerű testvérrel,
mint amilyen nekem van!*

Szeretlek, Frodo! X

1. FEJEZET

VIBRÁLÁST ÉREZTEM A LÁBAMNÁL. A parancsnokra pillantottam, és azon tűnődtem, mit tenne velem, ha előhúznám a mobilomat, és megnézném, kitől jött üzenetem. Rendesen kiakadna, ha észrevenné, hogy nem a holnapi rajtaütésünk eligazítására összpontosítok.

De képtelen voltam megállni, hogy megnézzem, Sarah írt-e. Vagy Sasha, vagy tudom is én, hogy hívják a csajt, akivel estére randit beszéltem meg. Előhúztam a telefont, és az asztal alatt lopva ránéztem. Azért abban biztos voltam, hogy ha rajtakapnak is, nem zárnak ki a holnapi rajtaütésből. Én voltam a legjobb lövész a csapatban, és emiatt a parancsnok valamivel elnézőbben bánt velem.

Nem az esti randitársam írt. A legjobb barátomtól, Ashton Taylortól jött két képüzenet. Megnyitottam az első. Egy gyűrött arcú kisbaba képe fogadott. Kikerekedett a szemem, a lélegzetem is elakadt. Úgy kezdtem vigyorogni, mint egy dilinyós, és már pörgettem is a következő üzenetre. Ashton felesége, Anna mosolygott rám büszkén, kezében a babával. A kép alatt ez az üzenet állt:

Anna és Cameron baba is jól van.

– Ez az! – szakadt ki belőlem az izgatott kiáltás.

Megfeledkezve arról, hol vagyok, felpattantam a székről, és örömmömben a levegőbe boksoltam.

– Nate Peters! Maga meg mi az ördögöt művel? Hogy merészeli félbeszakítani az eligazítást? – csattant fel Elder parancsnok, mire minden szempár rám szegeződött.

Nyeltem egyet, egyik lábamról a másikra helyeztem a testsúlyomat.

– Ashtonnak és Annának megszületett a gyereke! – jelentettem be, és büszkén a magasba emeltem a telefonomat, hogy megmutassam a csapatnak a bizonyítékul szolgáló fényképet.

– Igazán? És mi lett? Fiú, lány? – kérdezte Elder parancsnok ellágyult arccal.

Mindig is bírta Ashtont. Persze, az egész világ lélegzet-visszafojtva várta a gyerkőc születésének hírért, ugyanis az, hogy Anna édesapja fontos embernek számított, enyhe kifejezés. Tom Spencer már a második elnöki ciklusát töltötte az Egyesült Államok élén. Az elnök lányaként Annát is ismerte mindenki. A sajtó Anna és Ashton minden egyes szavát leste, és úgy tűnt, az egész ország „Annaton”-lázban ég már öt teljes éve, amióta először jelent meg róluk közös kép.

– Fiú! – feleltem.

– Nos, ez nagyszerű hír! Minden rendben, ugye? Annabelle hogy van? – érdeklődött tovább Elder parancsnok.

Bólintottam, majd gyorsan hozzátettem:

– Jól.

– Remek! Akkor üljön vissza, hogy befejezhessem az eligazítást, megértette?

– Igen, uram! Bocsánat, uram!

Lehuppantam a székemre. Próbáltam bűnbánó képet vágni, de kicsit se ment. Büszke mosoly terült szét az arcomon, és letörölhetetlenül ott is ragadt. Ashtonra már nagyon ráfért mindez! Még soha nem láttam olyan boldognak, mint amilyenné a felesége tette. Anna tényleg klassz ember. Szinte már irigykedtem is Ashtonra, amiért ő futott össze vele előbb, nem én! Gyönyörű, okos, jópofa, egyszóval minden megvolt benne, amire én is vágytam egy csajban.

Az eligazítás hátralévő részét nem igazán tudtam követni. Már alig vártam, hogy végre bemehessek Annáékhoz a kórházba, és megnézhessem magamnak a Taylor család legifjabb tagját. Amikor végre elengedtek minket, meglódlultam. Még azelőtt ki akartam húzni a teremből, hogy Elder kapitány kiszúrna, és amiért félbeszakítottam, büntetésképpen úgy fenékbe rúgna, hogy egészen az iktatóig repülnek. De mázlim volt, simán kiértem, még csak utánam se szólt.

Amint kijutottam az épületből, már hívtam is a kórházat, hogy kiderítsem, mikor van látogatás a szülészetben. Fél nyolc előtt nem lehet bemenni, így várnom kellett néhány órát. Gondoltam, legalább marad időm ajándékot venni a kicsinek.

Ahogy beléptem az ajtón, éreztem, hogy ingoványos talajra tévedtem. Huszonöt éves fejemmel totál éretlen voltam ahhoz, hogy egy bababoltban vásároljak. Körbenéztem. Mindenfelé gyerekholmik: hálózások, atléták, normál kinézetű ruhák, előkék, takarók... Halvány gőzöm sem volt, mit vegyek. Miután tíz percen át csak reménytelenül nézgelődtem, kiszúrtam egy fiatal kis szőke eladólányt a pult mögött.

Azonnal bedobtam a becserkészős mosolyomat. Megindultam a lány felé, és a pultra hajoltam.

– Elnézést, hölgyem, tudna nekem segíteni? Cserébe meghívnám vacsorázni! – szólítottam meg kaján vigyorral, mire a csaj elpirult, és hal-
kan felnevetett.

– Természetesen, tiszt úr! Mit óhajt? – szólott, majd ujjával az egyik haj-
tincsét csavargatva közelebb hajolt hozzám.

Ó, nem kell ide vacsora! Anélkül is hagyni fogja magát!

Azért igyekeztem nem megfélekedezni arról, miért is vagyok itt. Hátra-
léptem egyet, és kétségbeesetten körbemutattam az üzletben.

– A legjobb barátomnak most született fia, neki szeretnék valami aján-
dékot venni. Mit szokás ilyenkor ajándékozni?

A lány elmosolyodott, majd eltolta magát a pulttól, és a csípőjét rin-
gatva megindult. Nem bírtam megállni, hogy ne hesszeljem a fenekét!

A csaj random leakasztott egy kék-fehér kis ruhát a fogasról, még csak
oda sem nézett.

– Ez hogy tetszik? – kérdezte. – Vagy esetleg megmutassam, milyen kol-
lekciók vannak hátul? – tette hozzá sejtelmesen, és felhúzta az egyik szem-
öldökét.

Elvigyorodtam. Könnyű préda a kiscsaj, én meg hülye lennék vissza-
utasítani egy kis raktárakciót! Persze, azért azt vágtam, minek van ekkora
vonzereje – az egyenruhámnak. A spinék odavannak a SWAT-szerkómért.
Na, jó, azért ehhez az is hozzájárult, hogy egész jóképű pasas vagyok, még
ha ezt én mondom magamról, akkor is. Belőtt, szőke séró, ragyogó kék
szempár, kigyúrt test – persze, csak a munkám miatt –, naná, hogy nem
tudnak ellenállni nekem a csajok!

– Elmondani se tudom, mennyire kíváncsi vagyok arra a hátsó kollek-
cióra! – vágtam rá.

A gyors numera után kimentettem magam, és anélkül, hogy bármit is vettem volna, kijöttem az üzletből. Túlságosan tapadt az eladócsaj – amúgy Carlynek hívták –, és azzal nyúzott, mikor találkozunk újra. Nem volt más választásom, amilyen gyorsan csak tudtam, elhúztam onnan a csíkot.

Hangosan felnyögtem, amikor az órára pillantva láttam, hogy már háromnegyed hét. Nem volt már időm arra, hogy másik üzletet keressek. Nincs mese, üres kézzel kell most mennem.

A kórházba menet azért beugrottam egy kisboltba, és legalább Taylornak megvettem a legnagyobb, legkövérebb szivart, amit kapni lehetett. Vigyorgva vágtam zsebre. Taylor még a szagát sem bírja a bagónak. De eldöntöttem, ráveszem, hogy szívja el. Majd azt mondom neki, hogy ilyenkor ez a szokás.

A kórházban megkérdeztem, merre találok a szülészetet. Az ötödik emeletre irányítottak. Bevallom, úgy izgultam, hogy remegett a gyomrom! Megnyomtam a csengőt a külső ajtón, és vártam, hogy az osztályos nővér beengedjen.

Miután elmagyaráztam, hogy ki vagyok, és végignéztem, ahogyan kikeresi a nevemet az engedélyezett látogatók listáján, az előcsarnok felé mutatott. Elnéztem abba az irányba, és a folyosón ki is szúrtam Ricket, Anna testőré. A hármas számú kórterem előtt ült.

– Csá, öregem! Mi a pálya? – üdvözöltem, és lehuppantam a mellette lévő székre.

– Minden oké, Nate – felelte mosolyogva, és kezével beletúrt a hajába. – Te hogy vagy?

– Frankón! – vágtam rá, majd Anna szobája felé biccentettem. – Látad már az utódod?

– Igen. Néhány órája. Aranyos kis kölyök!

– Sokáig tartott a szülés? – kérdeztem őszinte kíváncsisággal.

Rick erre összerezzent, és a foga között beszívta a levegőt.

– Meghiszem azt! Én voltam Anna mellett, amíg Ashton ide nem ért. Haver, soha többet! Rohadtul fájhatott neki! Ahogy kiabált...! – mesélte, és megrázta a fejét, mint aki így akar megszabadulni az emlékektől.

– Nyolc körül kezdődött reggel, kettő felé jöttünk be. Addigra már Anna rendesen szenvedett, tisztán látszott rajta!

Ennek hallatán ráncba húzódott a homlokom. *Anna egész nap vajúdott? Jó tudni! Akkor ma visszaveszek a poénkodásból!*

– Nem semmi! Akkor megyek, megnézem, mire volt ez a nagy felhajtás! – viccelődtem.

Széles vigyorral a képemen benyomtam a szoba ajtaját. Annyira vártam már, hogy lássam a kiskölyköt, hogy szinte már fájt az arcom a mosolygástól. Ashton olyan volt nekem, mintha a testvérem lenne, így a kis jövővényt is családtagnak tekintettem.

Anna és Ashton az ágyon ült, amikor beléptem. Ashton az ajtónyitásra felkapta a fejét – sosem bírt kibújni a védelmező testőrszerepből. De aztán elmosolyodott, felkelt az ágyról, és odajött hozzám. Átkaroltam, és büszkén megvergettem a hátát.

– El sem hiszem, öregem! Szülők lettetek! – lelkesedtem. – Gyerünk, Ashton, húzz innen, hadd csábítsam el a csajodat! – poénkodtam, és eltoltam az utamból a legjobb barátomat.

Lehajoltam Annához, pusztit nyomtam az arcára, mire ő fáradtan rám mosolygott. Látszott rajta, hogy pihenésre vágyik, de nem is szándékoztam sokáig maradni.

– Szép volt! – gratuláltam neki. – És hol van? Megnézhetem?

– Íme! – felelte Anna ragyogva, és az ágya melletti műanyag kiságy felé mutatott.

Szuper! De azért előtte az újdonsült apuka kap tőlem egy kis cinket! Megszorítottam Ashton vállát, kihúztam a szivart a zsebemből, és a képe elé tartottam.

Ashton zavartan felnevetett, ösztönösen felhúzta az orrát az undortól.

– Szivar?

– Ez a szokás! – helyesltem bólogatva, és igyekeztem komoly képet vágni. Már alig vártam, hogy lássam, ahogy elszívja! Tuti, hogy öklendezni fog tőle!

– Tesó, tudod jól, hogy ki nem állhatom a bagót! És te sem bírod!

A kétségbeesett ábrázatáról tudtam, hogy megérte a hét dolcsi, amibe került.

– Ugyan már, Taylor, minden filmben ezt látni! Az apának és a legjobb haverjának el kell szívnia egy szivart, hogy ezzel köszöntse az újszülöttet a világban! Aztán a pici egészségére még be is kell, hogy rúgassalak!

Elvigyorodtam, majd megfordultam, és az ágyat megkerülve a babához léptem.

– Ha a filmekben ez van, akkor tutira igaz! – motyogta Ashton gúnyosan. Anna elmosolyodott.

– Én is láttam! Nate-nek igaza van! *Tényleg* ez a szokás, szépfíú!

A kiságyhoz érve lenéztem az alvó picúrra.

– Jó ég, mennyire kicsi! – álmélkodtam.

Nem bírtam levenni róla a szemem. Egyszerűen tökéletes volt! Korábban sosem néztem meg egyetlen újszülöttet sem. Többnyire az jutott róluk eszembe, mennyi felelősséggel és költséggel jár egy gyerek. De ő aranyosnak tűnt.

– Milyen szép! Örülök, hogy rád hasonlít, Anna, nem az apjára! – élcelődtem, és közben viccesen fintorogva Ashton felé böktem.

Anna kuncogott, és a fejét csóválta.

– Felveszed?

– Hogy a viharba ne! De ideteszed a kezembe? – kérdeztem összerendezve, mert fogalmam sem volt, hogyan kell felvenni egy kisbabát.

Annyit tudtam, hogy meg kell támasztani a fejét. Anna egy pillanat alatt Cameron kis teste alá csúsztotta a két kezét, könnyedén felemelte, és felém nyújtotta. A pici még csak meg se moccant, ahogy a karomba vettem. Lemosolyogtam rá, megdobbant a szívem. Elöntöttek az érzelmek. Ez a kisgyerek sosem fog hiányt szenvedni semmiben, *azt én garantálom!*

Ashton visszaült az ágy szélére.

– Figyelj csak, Anna és én szeretnénk megkérni téged valamire: lennél Cameron keresztapja? – kérdezte vigyorogva, és oldalra billentette a fejét.

Leesett az állam, annyira meglepődtem.

– Hogy én? – ámultam. – Ez most komoly?

Azt hittem, viccelnek, hiszen minden voltam, csak épp nem egy gyereknek való példakép.

Anna bólintott.

– Igen, te, Nate bácsi!

Ezt meghallva elnevettem magam. Nate bácsi – nem is hangzott rosszul!

– Naná, hogy vállalom! Srácok, kösz szépen! Ez tényleg sokat jelent nekem!

Ismét lenéztem a karomban szendergő babára.

– Helló, Cameron, Nate bácsikád vagyok! Ha már nagyobb leszel, meg-
tanítalak csajozni, oké? – szoltam hozzá halkan, remélve, hogy Anna nem
hallja.

Amikor Anna felé pillantottam, láttam, hogy Ashtonnal úgy moso-
lyognak egymásra, hogy már-már azt gondoltam, útban vagyok. Soha
nem éreztem indíttatást arra, hogy lehorgonyozzak valaki mellett, de őket
látva, így, kezemben egy kisbabával, engem is elkapott az érzés. Hirtelen
arra vágytam, hogy rám is ilyen átható tekintettel nézzen valaki, akinek
megszólalnia sem kell ahhoz, hogy elmondja, mit gondol!

Ekkor nyílt az ajtó mögöttem. Kíváncsian hátrafordultam. Egy elké-
pesztően dögös csaj lépett be. Vörösésbarna haját laza kontyban viselte,
csinos kis poiját néhány kósza hajtincs keretezte. Nagy barna szeme és
bombasztikus teste volt! Úgy simult rá a farmernadrág, hogy megfeszül-
tek a haszaim, és ösztönösen is kihúztam a mellkasomat. Képtelen vol-
tam levenni róla a szemem. Odalépett az ágyhoz, megpuszilta, megölelte
Annát és Ashtont, és gratulált nekik.

Vajon ki lehet ő? Járt az agyam. Nyilvánvalóan valaki közeli ismerő-
sük, merthogy szerepel a látogatók listáján. De tutira nem találkoztam
még vele – arra emlékeznek!

Amikor felém fordult, gyönyörű mosolyra húzódott a szája. Persze,
csak Cameron miatt. A karját nyújtotta érte.

– Szia! Nehogy kisajátítsd ám a babát! – szolt oda nekem viccesen zsör-
tölődve, és olyan bűgő hangon, ami csak fokozta az iránta fellángolt ér-
deklődésemet.

– Ki vagy te, és hogyhogy nincs meg nekem a telefonszámod? – kér-
deztem vissza önelégült mosollyal, várva, hogy felnevessen és elpiruljon.

De nem így lett. Helyette a szemét forgatta, és sóhajtott.

– Ó-ó, ribancriadó! – vágta rá gúnyosan.

Meghököltem. Meglepett, ahogy reagált. Ilyen se fordult elő velem még!
Engem *nem szoktak* lepattintani a csajok – főleg akkor nem, amikor egyen-
ruhában vagyok. Felvontam az egyik szemöldökömet, csak hogy elővegyem
azt a menő szexi nézésemet, amire *igazán* beindul minden női egyszemély.

– Már megbocsáss, te elképesztően dögös hölgy, de ez sértő rám nézve!
Még csak nem is ismersz! Bejössz ide, és az alapján ítélsz meg, amit mon-
dok? – kérdeztem játszva a megbántottat.

A lány incselkedve elmosolyodott.

– Egész jól meg tudom ítélni elsőre, ki milyen! Az ösztöneim pedig azt súgták rólad, hogy igazi nőcsábász vagy! Ha tévedtem, bocs! De visszatérve a lényegre, megfoghatom végre a legjobb barátñom picit babáját?

Közelebb lépett hozzám, és ismét Cameronért nyújtotta a karját.

A francba, már megint letarolt! Nate Peters, mi van veled? Hova lett a sármod? Vagy most csak álmodom? A csaj még csak rám se nézett, kizárólag a karomban tartott babára fókuszált. Csalódottságomban a homlokomat ráncoltam. Kicsit meghökkentem azon, mennyire semmibe vesz. Ahogy közelebb lépett felém, körbelengett a parfümje édes illata.

– Egy randiért cserébe megkapod! – vigyorogtam, remélve, hogy ezzel meggyőzőm és meghódítom.

Ekkor emelte fel először a tekintetét Cameronról, és nézett rám.

– Áll az alku! Február 30. megfelel? Akkor ráérek!

Csak bámultam rá, emésztgettem a szavait. A visszautasítása okozta sokkból felocsúdva rájöttem, még tetszik is, hogy lepattintott. Ebben határozottan ő volt az első.

Anélkül, hogy megvárta volna, amíg beleegyezem, Cameron teste alá csúsztatta a két kezét, és könnyedén átvette. Elnevettem magam, bár még mindig a hatása alatt voltam annak, hogy mennyire nem hatom meg.

– Vicces is vagy, dögös is vagy. Tetszik! – ismertem be.

Nem válaszolt rá semmit, csak lenézett a karjaiban tartott aranyos kis csomagra. Ellágyult az arca, összehúzta a szemöldökét, a szemében könny csillant. Lebiggyesztett szájjal sóhajtott.

– Szia, picúr! – suttopta, és az ujjával megsimogatta Cameron arcát. – Jaj, de gyönyörű ez a baba!

Ámulattal csóválta a fejét, majd leült az ágy szélére, és csak rajongva nézte az újszülöttet.

– Nekem is kell egy ilyen! – nevetett fel lélegzet-visszafojtva.

Úgy döntöttem, bevetem a jófiústílust. Az mindig bejön. A lányok *imádják* az önfeláldozós dumát.

– Ha akarsz, én szívesen kisegítelek! – ajánlkoztam fel.

Felnézett rám, és elvigyorodott.

– Hát, persze! Talán lopsz egyet nekem a bölcsődéből?

– Szívesen! Fiút vagy lányt akarsz?

Finoman végigsiklott rajta a tekintetem.

– Szóval, hogy lehet, hogy mi még nem találkoztunk? Különben is, ki vagy te?

Mielőtt a szexi csaj válaszra nyithatta volna a száját, Anna megelőzte.

– Ő Rosie, a legjobb barátnőm. A főiskolán ismertük meg egymást. Rosie, ő itt Nate Peters – mutatott be minket Anna egymásnak, meglengetve közöttünk a kezét.

Ó, már értem! Bólintottam. Rosie-ról már hallottam. Még a suliban haverkodtak össze. De nem sűrűn tudnak találkozni, mivel Rosie néhány órányira lakik innen. Ha tudtam volna, hogy ennyire jó a csaj, jobban figyeltem volna, amikor Anna róla mesélt!

Ezután már a babára terelődött a szó, és arra, honnan kapta a nevét. Amikor Anna és Rosie a szülésről kezdett beszélgetni, már oda se figyeltem. Még véletlenül sem akartam hallani a részleteket. Mialatt a két lány csicsereggett egymással, én lopva Anna barátnőjét stúroltem. Figyeltem, ahogy beszél, ahogy nevet. Kis idő múlva Anna elnyomott egy ásítást, bár a kezét a szája elé téve próbálta leplezni. Tudtam, most kell magára hagyni. Nem volt könnyű napja, és valószínűleg pihenésre vágyik, nem arra, hogy velünk társalogjon.

– Na, srácok, én lépek, béke veletek!

Felálltam, és Rosie-ra néztem.

– Bevágsz velem valami flamót?

Rosie rám mosolygott, és ő is felállt.

– Nem bánom! Ami azt illeti, éhes is vagyok!

Lehajolt, megölelte Annát és Ashtont, majd odahajolt az én kis keresztfiacskámhoz, és megpuszilta.

Amikor Rosie arrébb lépett tőlük, büszkén Ashtonra néztem, és kezet ráztam vele, majd nyomtam egy puszit Anna arcára. Visszafordultam Rosie felé, mire ő elmosolyodott, és kilépett az ajtón. Buzgón utánaeredtem, le sem véve a szememet az előttem ringó hátsójáról.

Ez ám a kerek popó! Nincs mese, meg kell paskolnom!

2. FEJEZET

AZ AJTÓN KILÉPVE LÁTTAM, hogy Rick pontosan ugyanott ül, ahol korábban hagytam.

– Hát te még itt? – kérdeztem tőle, és összeráncoltam a szemöldökömet.

– Elvileg már egy órája végeztem volna.

– Remek! Hívd már fel az éjszakás őr, és kérdezd meg, hol kever! – javasoltam. – Biztos, hogy nem tudsz eljönni Seth születésnapjára szombat este?

Válaszként megrázta a fejét.

– Családi programom van. De a legközelebbit nem hagyom ki!

Erre bólintottam, de már nem is igazán figyeltem rá. Rosie-t kerestem a tekintetemmel. Homlokráncolva kotorászott a táskájában.

– Kitartás, Rick, majd találkozunk! – szóltam oda az őrnek, majd odaléptem Rosie-hoz, és a válla fölött figyeltem, ahogy kikotor négy dollárt a táskájából.

– Mehetünk? – kérdeztem.

Ahogy megugrott és felpillantott rám, kisimult a homloka, és kacér mosoly jelent meg az arcán.

– Igazából nem. Most jutott eszembe, hogy haza kell mennem hajjat mosni. Bocs!

Negyedik számú lepattintás. Mi a fenéért csinálja ezt velem?

– Bébi, ma szexelni fogok veled, szóval ott kell lenned neked is!

Rámosolyogtam, és próbáltam elővenni a magabiztos nézésemet, amivel azt sugallom felé, hogy én aztán meg tudom mutatni neki, hogyan kell jól éreznie magát. Mert emiatt még senki nem panaszkodott.

Rosie elnevette magát, megrázta a fejét, és a nemtetszését kinyilvánítva felráncolta az orrát.

– Ez a rész biztosan kimarad, már bocs! De azért kösz az ajánlatot! Örülök, hogy találkoztunk!

Megfordult és elsétált, a sportcipője nyikorgott a fényes padlón. Ledermedve álltam ott, csak néztem utána. Ötször pattintott le. Kicsit aggasztott a dolog, de inkább az volt a bosszantó, hogy ugyanakkor meg be is jött. Korábban még soha nem kellett kaparnom egyetlen csaj után sem. De Rosie közönye tulajdonképpen még szórakoztatott is. A legtöbb srác folyton amiatt rinyál, hogy futniuk kell a csajok után, én meg már azt untam, hogy az összes bige tálcán kínálja fel magát nekem. Teljesen új volt számomra ez az elutasítás, de határozottan élveztem.

Mosolyt is csalt az arcomra. Futásnak eredtem, utol akartam érni Rosie-t. Nehogy már így lerázzon!

Amikor mellé értem, még csak rám se hederített. Előreszegeztem hát a tekintetemet, és szándékosan közelebb húzódtam hozzá menet közben, de nem értem hozzá. Próbáltam úgy tenni, mint aki tudomást se vesz róla. Alig bírtam megállni, hogy ne mosolyogjak, amikor láttam, hogy röpke pillantásokat dob felém. Nyilvánvaló, hogy nem értette, mi a francért lépdelek szorosan mellette szó nélkül. Így mentünk folyosóról folyosóra a kijárat felé. Minden második másodpercben félénken rám sandított. Látszott rajta, hogy kissé aggódik.

– Merre mész? – kérdezte végül, ahogy homlokráncolva megállt, és egy kicsit arrébb lépett tőlem.

Kétségkívül belemásztam az aurájába, és ettől kényelmetlenül érezte magát.

Gondolkodást tettetve lebiggyesztettem a számat.

– Még nem tudom pontosan, de ha megvan, szólok!

Haragos tekintetet vetett rám, és ahogy megindult, szorosabban magához húzta a táskáját. Elvigyorodtam, és ismét felvettem a tempóját. Már majdnem elérünk a kijáratához. Rosie belépett az ajtóba, és intett, hogy először én menjek át rajta.

– Hölgyeké az elsőbbség! – ráztam meg a fejemet, majd benyomtam az ajtót, és udvarias mosollyal a képemen álltam ott, amíg Rosie sóhajtott egyet, és átment rajta.

Az utcára kiérve jobbra fordult. Gyorsan utánairamodtam, és ezúttal is egy kicsit túl közel kezdtem lépdelni mellette.

Erre megállt, és mérgesen rám nézett.

– Mi a francot művelsz?

Lazán megvontam a vállam.

– Követlek.

Halvány mosoly bujkált a szája szegletében, a tekintete finoman ellágyult.

– És ez bejön neked?

Felhúztam az orromat.

– Az igazat megvallva egy kicsit unalmas! Szerinted hogyan lehetne érdekesebbé tenni? – faggattam komolyságot színélve.

Erre már nevetésben tört ki, mire büszkén elmosolyodtam.

– Békén hagysz végre? – kérdezte, amikor valamelyest lenyugodott.

– Addig nem, amíg nem kajálsz velem!

Felsóhajtott, a fejét rázta.

– Tényleg nem tudok!

– Ugyan már, Rosie, hiszen meg kell ünnepelnem, hogy a legjobb haveromnak épp most született gyereke! Nehogy már egyedül kelljen! Meghívlak! Ha akarod, kiválaszthatod az étlap legdrágább ételét, csak hogy boszszants vele! – ajánlottam fel.

Gyerünk, mondj igent! Csak egyetlen szó: I-G-E-N! Mondd ki! Nem tűnt úgy, mint aki belemegy, így aztán úgy döntöttem, akkor majd *kikényszerítem* belőle, hogy beleegyezzen.

A kórház bejáratánál dohányoztak és beszélgettek néhányan. Mit sem törődve a közönséggel, fogtam magam, térdre borultam, megragadtam Rosie kezét, és még mielőtt esélye lett volna arra, hogy bármit reagáljon, hangosan jajongani kezdtem.

– Kérlek szépen, gyere! Könyörgöm! Ne csináld ezt velem, itt mindenki előtt! – könyörgöttem színpadiasan, komplett idiótának beállítva magamat a tekintetüket rám szegezõ emberek előtt.

Rosie elpirult.

– Kérlek, Rosie! Könyörgök, adj esélyt! Már aludni sem bírok, mert folyton rád gondolok! Egy falat se megyle a torkomon! Soha többet nem nézek rá más lányra, csakis rád! Hát nem látod, hogy ebbe belepusztulok? – folytattam egyre hangosabban.

A minket bámuló ledöbbsent, középkorú nő felé fordultam.

– Maga szerint kapok tőle esélyt? Már tíz éve szerelmes vagyok belé, de még csak rám se hederít! Miért, Rosie? Miért? – siránkoztam drámaian, és igyekeztem közben nem szétvigyorogni magam.

A gyönyörűséges kis barna már paprikavörös volt, és próbálta kiszabadítani a kezét a markomból.

A minket bámuló nő a szívére tette a kezét.

– Jaj, kedvesem, hát adjon neki egy esélyt! Ha egy ilyen jóképű férfi nekem könnyörögne, habozás nélkül igent mondanék neki! – áradozott buzgón bólogatva.

Rosie leszegett fejfel toporgott kínjában.

– Kelj fel! – sziszegte.

Kérdőn felvontam a szemöldökömet.

– Nem, nem! Addig folytatom, amíg nem egyezel bele abba, hogy velem vacsorázz! – súgtam oda neki, majd hangosan könnyörögni kezdtem.

– Kérlek, Rosie, KÉRLEK!

Rosie összerezzent, és rémült arckifejezéssel gyorsan körbenézett.

– Jól van, csak kelj fel!

Diadalittas mosollyal felpattantam.

– Látod, nem is volt annyira nehéz! – szóltam kárörvendőn.

A jelenetet döbrent és derűs ábrázattal figyelő emberek felé fordultam, és örömben a levegőbe boksoltam.

– Igent mondott! – kiáltottam fel izgatottan a tömeg előtt.

Néhányan ujjongtak, voltak, akik tapsolni kezdtek. Elmosolyodtam, és egy kicsit meghajoltam, miközben Rosie gyakorlatilag futva menekült a parkoló irányába.

Könnyedén utolértem, de meghököltem, amikor hasba vágott a táskájával.

– Annyira ciki volt! – morgott, és óvatosan hátrapillantott a vállá fölött, hogy megnézze, még mindig minket figyelnek-e.

Átkaroltam a vállát.

– Ó, hiszen imádtad!

– Seggfej! – dünnyögte. – Most már *biztos*, hogy homárt fogok rendelni!

– Én is! – viccelődtem, és amikor felpillantott rám, kacsintottam egyet.

Mosolygós tekintetéből ítélve nem volt rám annyira kiakadva, amiért jelenetet rendeztem. Amikor a könnyökét figyelmeztetőn a bordáimba nyomta, lecsúsztattam a karomat a válláról, és vigyorogtam.

– Bírom, ha valaki durva! – incselkedtem az oldalamat dörzsölve, mire Rosie a szemét forgatta.

Hosszú ideje nem szórakoztam ilyen jól egy lánnyal sem! Rosie egy kicsit Annára emlékeztetett – belevaló volt, és még vicces is.

– Most próbálsz megfélemlíteni? – kérdezte, és figyelmeztetőn felvonta az egyik szemöldökét.

– Hogyan is tennék ilyet! Már alig várom, hogy az étteremben is zavarba hozzalak! – hecceltem.

Lehunyta a szemét, erre kézen fogtam, és az autóm felé húztam. Úton az étteremhez alig szólt hozzám. Szándékosan elegáns helyet választottam, hogy legyen lehetősége jól lefogyasztani a hitelkártyámat, amire két-séggkívül készült is a kórház előtti kis jelenet megtorlásaként.

– Szóval, hol laksz? Anna említette, hogy néhány órányira innen – kíváncsiskodtam, miközben az étlapot böngészünk.

– Barstow-ban, San Bernardinóban – felelte. – De jövő héten költözöm L. A.-be, itt kaptam munkát.

– Igazán? Mivel foglalkozol?

– Tanítok. Azaz tanítani fogok, amikor ideköltözöm. Jelenleg három munkahelyen dolgozom, hogy kifizessem a lakbért – mondta, és lazán megvonta a vállát.

Tanító? Hát ott, ahova én jártam, nem így néztek ki a tanárok!

– Tanító leszel? És hányadikosokat fogsz tanítani?

– Másodikosokat – felelte újabb vállvonással.

– Az jó! Szegény kölykök! Már épp kezdtem sajnálni a diákjaidat, amiért egy ilyen dögös tancinénire kell majd koncentrálniuk! De a másodikosok még nem ábrándoznak arról, hogy milyen színű bugyit viselsz, ahelyett, hogy figyelnének az órán!

Magabiztosan mosolyogtam, mire Rosie elnevette magát, és a fejét csóválta.

– Te tényleg flörtbajnok vagy! Tízből tízet kapsz a próbálkozásért, de ha arra nyomulsz, hogy lefeküdjek veled, el kell, hogy keserítselek!

Kihívó pillantást vetett rám, majd hátradólt a székén.

– Ja, már értem! Leszbikus vagy! – vágtam rá erre, és próbáltam komolyan nézni.

Erre megtört a kemény páncélja, és nevetésben tört ki.

– Szerintem az egyetlen oka annak, ha egy lány visszautasít, csakis az lehet, hogy leszbiz?

– Így van! Engem nem szoktak kikoszarzni a csajok! – válaszoltam, és csak félig-meddig viccesen, mivel tényleg ő volt az első, aki nem dőlt be nekem.

Kicsit reménykedtem is, hogy tényleg leszbikus, mert akkor legalább megnyugszom afelől, hogy a sármom továbbra is megkérdőjelezhetetlen.

– Nem vagyok leszbikus, és hidd el, ellen tudok állni neked! Nem vagy az esetem! – közölte velem, és közömbös pillantást vetett rám.

– Nem vagyok az eseted? Ez meg mit jelent? Mi a baj velem? – hüledeztem, és őszintén kíváncsi voltam, mit mond erre.

– Nekem nem jönnek be a beképzelt, túl magabiztos fiúk, akiknek jobban számít az, hogyan néznek ki, mint az, hogy meg tudnak-e szólalni értelmesen! Az ilyen szoknyapécérek nálam nem rúgnak labdába! – közölte velem, majd megvonta a vállát, kortyolt egyet a vizéből.

Közben le sem vette rólam a derűs tekintetét.

– Én tudok értelmesen beszélni! – védekeztem.

Előrehajolt a székén.

– Igazán? Hallgatlak!

Basszus! Most mit mondjak? Összeráncoltam a homlokomat, és próbáltam kitalálni, vajon mi hangozna érdekesnek Rosie számára. Valami olyasmit kellene mondanom, amivel le tudnám nyugözni. Az idegességtől remegni kezdett a gyomrom, mert semmi nem jutott eszembe. Ekkor szerencsére megjelent a pincér, felvette a rendelésünket, így nyertem néhány percet. Meglepő módon Rosie nem rendelt drága ételt, pedig arra számítottam.

Amikor a pincér elment, elmosolyodtam, és úgy döntöttem, témát váltok.

– Ugye, milyen aranyos Cameron?

Rosie elmosolyodott.

– Ügyes terelés! Igen, hihetetlenül édes! De ilyen szülőkkel, mint Anna és Ashton, biztos, hogy jóképű sráccá cseperedik majd!

– Igen, jó géneket örökölt! – értettem egyet vele. – A mi gyerekünk is szép lenne!

Ahogy ezt kimondtam, már meg is bántam. Újabb utalás arra, hogy le kéne feküdnünk egymással! Pedig még csak célozni se akartam rá, és egy újabb visszautasításra sem vágytam.

– Nem tudsz leállni, ugye? – jegyezte meg Rosie a szemét forgatva.

– Nem, ha rólad van szó! Szóval, mi az a három meló, amit csinálsz? – kérdeztem rá, ismét témát váltva.

– Ebédidőben egy étteremben felszolgálók. Mellette takarítok, és szobalány vagyok egy szállodában – válaszolt egy vállrándítás és egy orrfelhúzás kíséretében.

A „szobalány” szó hallatán felkaptam a fejemet.

– Tényleg? Akkor neked is van olyan kis franciás szobalányruhád? – kérdeztem, és elvigyorodtam, mert már láttam is lelki szemeim előtt.

Sóhajtott, halvány mosoly jelent meg a szája sarkában.

– Nem, Nate, nekem nincs olyan szexruhám!

– Ó! Mindegy, majd kölcsönadom az enyémet! – élcelődtem.

Felkacagott.

– Hú, de vicces valaki!

Elmosolyodtam a megjegyzésén, félig bóknak vettem.

– Hogy lehet, hogy mi még nem találkoztunk? Anna és Ashton esküvőjén nem voltál ott, abban biztos vagyok.

A haveroméék négy évvel ezelőtt házasodtak össze a Maldív-szigeteken. Mindannyian odautaztunk, hogy részt vegyünk a tengerparti esküvőjükön. Csak a közeli barátokat és családtagokat hívták meg, de ha Rosie Anna legjobb barátnője, biztosan őt kérte volna fel koszorúslánynak.

Rosie összevonta a szemöldökét, és megrázta a fejét.

– Nem, nem tudtam elmenni az esküvőre.

– Hogyhogy? – értetlenkedtem.

Nagy levegőt fújt ki, és lenézett az asztalra.

– Akkoriban sok minden történt, ami miatt nem mehettem. Sajnálom, hogy lemaradtam róla, mert láttam a fotókon, hogy nagyon szép volt!

– Igen, klassz helyen tartották. Mi volt veled akkoriban?

– Nem vagy egy kicsit túl kíváncsi?

Úgy döntöttem, témát váltok, mert azonnal vágtam, hogy nem akar beszélni róla. Előrehajoltam, és kajánul elvigyorodtam.

– Szóval, hogyan hozzalak zavarba itt az étteremben? – cukkoltam.

Hirtelen lefagyott a mosoly az arcáról.

– Sehogy!

– Mit szólnál ahhoz, ha letérdelnék, és megkérném a kezed, de közben úgy tennék, mint aki elveszítette a gyűrűt? – javasoltam.

Kínosan felnevetett.

– Ha megteszed, én nemet fogok mondani, és közlöm mindenkivel, hogy lefeküdtem a bátyáddal, aki tízszer jobb nálad az ágyban!

– Oké. Ez két dolog miatt is sántít. Először is, nincs fiútesóm, másodszor pedig, nálam senki nem jobb az ágyban!

Rosie hirtelen elkomorodott.

– Nate, kérlek szépen, ne hozz zavarba! Utálok a középpontban lenni!

Kérlelő tekintettel nézett rám, olyan édes kölyökkutya-ábrázattal, amelyet még nem láttam. *Basszus! Azt mondtam magamban, hogy édesen néz ki egy csaj? Úgy értem, szexin! Igen, a szexi sokkal jobb! Hű, kezdek nyámnyila lenni!*

– Jól van, nem foglak... Feltéve, ha beismered, hogy azért neked is bejövök! – ajánlottam fel.

– Meg kell zsarolnod a lányokat, hogy ezt kimondasd velük? Mert akkor sajnállak! – felelte erre színlelt szánakozással.

– Oké, békén hagyjak. De fogadni mernék húsz dolcsiba, hogy ma este velem jössz haza! – jelentettem ki magabiztosan, és keresztbe fontam a karomat magam előtt.

Rosie felnevetett, és megrázta a fejét.

– Tartsd meg a pénzed, nekem nem kell! De csak hogy abbahagyd végre ezt a nyomulást, elmondom neked, hogy már van egy férfi az életemben, aki a mindenem!

Boldogan elmosolyodott, az arckifejezése ellágyult. Nem is értem, miért, de féltékenységet éreztem. Rosie vicces, gyönyörű és kihívást jelentő nő volt. Szívesen találkoztam volna máskor is vele, de ő határozottan úgy tűnt, hogy nem akarja megcsalni a pasiját. Így esélyem sem volt nála.

– Ó! – motyogtam, és próbáltam palástolni a csalódottságomat.

– Bocs! Már vacsora előtt mondtam, hogy nem érdekelsz – folytatta mentegetőző tekintettel.

A bennem lakozó harcos azonban még korántsem akarta feladni.

– Semmi gond! Attól még vacsorázhatunk egy jót! Lehet, hogy mire végzünk, már a barátod nevére sem fogsz emlékezni!

Jól szórakoztam a vacsora alatt. Annyit nevtünk, hogy egyszer Rosie majdnem kiköpte az italt a szájából. Én csak nyomtam neki a sódert, tettem neki a szépet, de nem igazán hatotta meg. Minél többször pattintott le, annál frusztráltabb lettem, de egyúttal még jobban felcsigázta az érdeklődésemet. Furcsa érzés volt ez: tetszett is, és közben utáltam is. Rosie klassz ember. Már értettem, miért ő Anna legjobb barátnője.

Én fizettem a vacsorát. Rosie hálás mosolyt dobott felém, amikor kísértünk az étteremből.

– Köszönöm! Tényleg jó kis hely ez! – mondta, és a válla mögött az étterem felé biccentett, ahogy megindultunk az utcán az autóm felé.

– Igen, és ne aggodj, legközelebb is én fizetek! – viccelődtem vele.

Amikor fázósan maga köré fonta a karját, kibújtam a bőrdzsekimből, és a vállára tettem.

Hálásan elmosolyodott, és szorosabban maga köré húzta.

– Kösz! –

Nem bírtam megállni, hogy ne mosolyogjak vissza rá. Olyan szép volt a mosolya! Az alsó ajka kicsit dúsabb volt, mint a felső. Szívem szerint ott helyben megcsókoltam volna. Alig tudtam visszafogni magam, hogy ne ragadjam meg, döntsem neki a legközelebbi épület falának, és tapasszam a számát a szájára.

– Igazán nincs mit! Mikor megy a vonatod? Megiszunk még egy italt valahol? – kérdeztem reménykedve.

– Nem fér bele. Haza kell mennem.

Azért úgy tűnt, szívesen meginna velem egy italt, bár az is lehet, hogy csak én akartam ezt hinni, miután már a sárba tiporta az egómat.

– Oké, akkor kiviszlek az állomásra – ajánlottam fel kissé lehangoltabban.

Amikor odaértünk az autómhoz, a vezető felőli oldalra caplattam, és bevágódtam a volán mögé. Abban a pillanatban már szidtam is magamat, amiért nem nyitottam ki neki az ajtót. Szörnyű voltam ebben, de tényleg! Nem voltam hozzászokva az ilyen udvariassági körökhöz, mert a csajok ekkorra már maguktól a karomba borultak. Hol érdekelte őket, hogy kinyitom-e nekik az ajtót vagy sem! Szóval, fogalmam se volt, hogyan kell „gentleman” módjára viselkedni.

Az állomás felé menet nem sokat szóltunk. Amikor leálltam az út szélére, Rosie levette a dzsekimet a válláról, és felém nyújtotta. Mielőtt elvettem

tőle, a szélvédőre meredtem összevont szemöldökkel. Nem örültem a gondolatnak, hogy úgy száll ki a kocsiból és hagyom itt, hogy azt se tudom, biztonságban felszállt-e a vonatra. Koromsötét volt odakint. Visszatoltam felé a dzsekimet.

– Bekísérlek!

Válaszra sem várva kiszálltam az autóból, és az ő oldala felé indultam. Hálásan elmosolyodott, amikor kiszállt. Visszacúsztatta a dzsekimet a vállára, mialatt a megfelelő peronhoz lépdeltünk. Szerencsére már bent állt a vonata, így nem kellett sokat várnia.

A vonat ajtajában lecsúsztatta magáról a dzsekimet, és mosolyogva felém nyújtotta.

– Köszönöm a vacsorát, Nate! Jól szórakoztam!

– Én is! – helyeseltem.

Megköszörültem a torkomat, még egy próbát akartam tenni.

– Szóval, tényleg nem kapom meg a számodat?

Elnevette magát, a fejét rázta.

– Sajnálom!

– Oké, semmi gond! De nem tudod, miről maradsz le! – élcelődtem.

– Ó, el tudom képzelni! Biztos vagyok benne, hogy egy eget rengetően jó szexről, utána meg éktelen szívfájdalomról! – vágta rá megvonva a vállát. – Mindenesetre kösz a mai estét! Cameron keresztelőjén biztosan találkozunk!

Beljebb lépett a vonatban intett egyet felém, majd megindult, hogy keresen egy ülőhelyet. Hosszan felsóhajtottam, amikor eltűnt a látómezőmből. Eddigi életem során még soha nem jártam pórul egyetlenegy lánnyal sem. Sípszó hallatszott, jelezve, hogy az ajtók záródnak. Aztán ösztönből cselekedtem. Kitártam a karomat, megállítottam az ajtó két szárnyát, majd kinyitottam. Anélkül, hogy átgondoltam volna, mit teszek, felugrottam a vonatra, majd elengedtem az ajtót, és hagytam, hogy becsukódjon mögöttem.

A döbbenettől tágra nyílt szemmel néztem vissza az ajtóra. *Basszus, ezt meg most miért csinálom? Az ég szerelmére, hisz ő is csak egy lány a sok közül!* Nagyot sóhajtottam, ahogy a vonat elhagyta az állomást. Már nem lehetett leszállni. Úgy tűnt, a hülye rögtönzésem miatt álmatlan éjszakának nézek elébe. Rosie azt mondta, kétóránnyira lakik, így ez azt jelentette,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

hogy lesz egy négyórás vonatkozásom. *Legközelebb gondold át, mielőtt felugrasz egy vonatra, csak azért, hogy elnyerd egy csaj figyelmét, seggfej!* Nagyot sóhajtottam. Legalább most meggyőződhetek arról, hogy Rosie tényleg biztonságban hazaér. Ráadásul lesz még két órám, hogy az ágyamba dumáljam őt!

Végignéztem a kocsin. Rosie középtájt ült csukott szemmel, fejét a támlának döntve. Elvigyorodtam, és megindultam felé. Megálltam mellette.

– Bocsásson meg, ha tévedek, de véletlenül nem Claire-nek hívják? – szólítottam meg.

Kipattant a szeme. Rám nézett, látszott rajta a döbbenet. Leültem a mellette lévő ülésre.

– Te mi a francot csinálsz itt? – kérdezte, és úgy nézett rám, mintha nem lenne ki mind a négy kerekem.

Megvontam a vállam. *Igazából fogalmam sincs.*

– Hát milyen zaklató lenne belőlem, ha azt sem deríteném ki, hol laksz? Nem igaz?